

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וְאָרָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ט' - חלק ב'

קונטרס 242

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

דַּהּוּא קְלָא, אַתְעַר מוּחָא (כְּלָא). תְּנָא, כְּתִיב הִטָּה
אֱלֹהֵי אֲזַנְדָּה, כְּלוּמַר אֲרַכִּין (ס"א אֲוֹדְגִין). שִׁית מָאָה אֶלְפֵי
רְבוּא אֵינּוּן מְאָרִיהוּן דְּגַדְפִּין, דְּתַלְגִּין בְּאֵלִין אֲוֹדְגִין.
וְכָלָא אַתְקֵרוּן אֲזַנִּי יי. וּמָה דַּאֲתַמַּר הִטָּה יי אֲזַנְדָּה,
אֲזַנְדָּה בּוֹזְעִיר אַפִּין אַתְמַר.

מְסִטְרָא דְחַד חֲלָלָא דְמוּחָא תַלְגִּין אֲוֹדְגִין. וּמַחְמִשִּׁין
תַרְעִין דְנַפְקִין מִהֵהוּא חֲלָלָא, דָּא הוּא
(ס"א אֵית) תַרְעָא חַד, דְנָגִיד וְנָפִיק וְאַתְפַּתַח בְּהֵהוּא
נוֹקְבָא דְאֲוֹדְנָא, דְכְתִיב, (אִיּוֹב ל"ד) כִּי אֲזַן מְלִין תְּבַחֵן.
וְכְתִיב (תְּהִלִּים ז) וּבּוֹחֵן לְבוֹת וּכְלִיּוֹת. וּמְסִטְרָא
דַּאֲתַפְשִׁטוּתָא דַּהּוּא חֲלָלָא, דְחַמְשִׁין תַרְעִין

ספר נפלאות הזוהר

תַרְנַגְדִּי, הִזְהָ אֲזוּ רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זְכָר צַדִּיק לְבָרְכָהּ בַּעַל הַבֵּן אִישׁ חַי, כְּכֵן שְׁשִׁים
שָׁנָה לְחַיָּיו. וְהוּא דְבַר פְּלָא שְׁבָאוֹתוֹ זְמַן עֲדִין לֹא הוֹצִיא רַבִּינוּ אֶת סִפְרוֹ הַבֵּן אִישׁ
חַי לְאוֹר, וְאִם כֵּן מֵהֵיכָן שָׁמַע עֲלָיו רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ רַקַּח זְכָר צַדִּיק לְבָרְכָהּ. אִין זֹאת אֶלָּא
שְׁתוּרְתוֹ וְיִרְאַתוֹ קִדְשָׁתוֹ וּפְרִישוּתוֹ שֶׁל רַבִּינוּ הָיוּ מְכַרְיָזִים עֲלָיו מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ.
וְגַם בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא הָיוּ מְכַרְיָזִים עֲלָיו הִזְהָרוּ בְּפִלוּנֵי וּבְתוֹרְתוֹ¹⁶.

16. רַבִּינוּ הַקְדוּשׁ יִצְחָק מְסַקוּרָא זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ מַעִיד: כְּתִב בְּסִפְרֵי סִדְנָא בְּבָא סְאֵלִי
(עֲמוּד ר"ז) וְנָה לְשׁוּנוֹ: סִפְר הַרְבּ הַחֲסִיד יוֹסֵף אֱלִיהוּ דִּיִּיטֵשׁ זְכָר צַדִּיק לְבָרְכָהּ, כִּי אַחַד
הָאֲדַמּוּרִיִּים הַמְּפָרְסְמִים, רַבִּי יִצְחָק מְסַקוּרָא זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אֲמַן, (שְׁהִי אַחַד מְגִדְלֵי הָאֲדַמּוּרִיִּים
בְּדוֹר הַהוּא. מַחְסִידֵי עֲלִיּוֹן מְפָרְסְמִים), אֲמַר, כִּי תַפְלוּתֵינוּ עוֹלוֹת לְרַקִּיעַ וּמְשִׁיגוֹת אֶת תַּפְלוּת כָּל הַחֲכָמִים,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דְּאַתְפְּשְׁטוּתָא בְּגוּפָא, בְּאַתְרֵי דְלִבָּא שְׂאֲרֵי, מִתְפְּשִׁיט
 הַהוּא חֲלָלָא דְחֻמְשֵׁין תְּרַעִין, וְאוּדְנָא קְרִי בֵּיהּ בְּחִינָה,
 וּבְלִבָּא קְרִי בֵּיהּ בְּחִינָה, מְשׁוּם דְּמֵאַתְרֵי חַד מִתְפְּשִׁיטִין.
 (ס"א בַּהּ הוּא נוֹקְבָא דְאוּדְנָא וּמִסְטְרָא דְאַתְפְּשְׁטוּתָא דֵּההוּא חֲלָלָא דְחֻמְשֵׁין
 תְּרַעִין אֲתְפְּשִׁיט בְּגוּפָא בְּאַתְרֵי דְלִבָּא שְׂאֲרֵי וְעַל דָּא בְּאוּדְנָא קְרִי בֵּיהּ
 בְּחִינָה וּבְלִבָּא קְרִי בֵּיהּ בְּחִינָה דְכְּתִיב כִּי אֲזַן מְלִין תִּבְחֶן וּכְתִיב בּוֹחֵן לְבוֹת
 וּכְלִיּוֹת מְשׁוּם דְּמֵאַתְרֵי חַד מִתְפְּשִׁיטִין).

תְּאַנָּא בְּצִנִּיעוּתָא דְסִפְרָא, כְּמָה דְאוּדְנָא דָּא אֲבַחִין
 בֵּין טַב וּבֵין בִּישׁ, כַּד כְּלָא. דְּבִזְעִיר אֲפִין אִית
 סְטְרָא דְטַב וּבִישׁ. יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. רַחֲמֵי וְדִינָא. וְהֵא

ספר נפלאות הזוהר

ומלבד שלש אדירי עולם אלה, שהם בעל השם, ובעל שאלות ותשובות
 אחיעזר, והאדמו"ר השני לחסידות בעלז, כך גם אמר על רבינו עוד אחד מגדולי
 וגאוני הדור ההוא, הוא רבי חיים ברלין זכר צדיק לברכה (בנו של הנצי"ב מוולוז'ין)
 בהספידו את רבינו בירושלים (מוכא בספר נשמת חיים, דרשות רבי חיים ברלין, הספר על רבי
 יוסף חיים מבגדד, עמוד ל"ז) ובין היתר אמר על רבינו: בקי בכל התורה ובחכמת האמת,
 ולא הניח כמותו.

מלבד חכם אחד בכל שתפלותיו משיגות אותו, ולכן הוא חיב לקשר את תפלתו עם תפלות
 החכם הבבלי כדי שתעלה למרום לפי סדר הדורות, והפגנה לרבי יוסף חיים זכר צדיק לברכה,
 עד כאן לשונו.

נשארת מן הגוף פתח האדמה, והיא לא נרקבת ולא תכלה בעפר לעולמים, ובאותו זמן הקדוש ברוך הוא יברך אותו, ויעשה אותו כמו שאור שבפסטה, ותעלה ותתפשט לארבע פנות, וממנה ישתכלל הגוף וכל איבריו, והקדוש ברוך הוא יתן בו רוח אחר כף. אמר לו רבי אלעזר, כף הוא. ובא ראיה, אותה עצם במה התרככה? בטל, שכתוב כי טל אורות טלף וגו'.

ויאמר ה' אל משה אמר אל אהרן קח מטף ונטה ידך על מימי מצרים על נהרותם על יאריהם ועל אגמיהם ועל כל מקנה מימיהם ויהיו דם וגו'. אמר רבי יהודה, יש להסתכל בפסוק הזה, ואיך יכול ללכת לכל המקומות הללו? ולא עוד, אלא ועוד, שהרי כתוב וימלא שבעת ימים אחרי הכות ה' את היאור. את היאור כתוב, ואתה אמרת על מימי מצרים על נהרותם על יאריהם ועל אגמיהם?

א"ל מימי מצרים היה הנילוס, ומשם מתמלאים כל אותם שאר אגמים ויאורים ומעיינות וכל מימיהם, ועל זה אהרן לא נטה להכפות, רק את הנילוס לבדו. ובא ראיה שפכה זה, שכתוב ולא יכלו מצרים לשנות מים מן היאור.

אמר רבי אבא, בא ראיה, מים מתחתונים נפרדים לכמה צדדים, (מים עליונים על אחת במה וכמה וגו') ועליונים שהיו ומים עליונים מתפנסים לבית כנורס המים, שכתוב (בראשית א) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, וכתוב ולמקנה המים קרא ימים. הפסוק הזה פרושהו, ובא ראיה, אותו רוקיע שיש בו שמש ולבנה, כוכבים

ואוקמוהו. ותא חזי, ההוא

אינון אבל יחיו. דהא גרמא חד, ישתאר מן גופא תחות ארעא, וההוא לא אתרקיב ולא אתבלי בעפרא לעלמין, ובההוא זמנא, קדשא בריה הוא ירפך ליה, ויעביד ליה כחמירא בעיסה, ויסתלק ויתפשט לארבע זרין ומניה ישתכלל גופא וכל שייפוי. וקודשא בריה הוא יתיב ביה רוחא לבתור. אמר ליה רבי אלעזר הכי הוא. ותא חזי, ההוא גרמא במה אתרכך. בטל. דכתיב, (ישעיה כ"ו) כי טל אורות טלף וגו'.

ויאמר ה' אל משה אמור אל אהרן קח מטף ונטה ידך על מימי מצרים על נהרותם על יאריהם ועל אגמיהם ועל כל מקנה מימיהם ויהיו דם וגו'. אמר רבי יהודה, האי קרא אית לאסתכלא ביה, והיך יכול למהך לכל הגני אתרי. (ולא עוד אלא) ותו, דהא כתיב וימלא שבעת ימים אחרי הכות ה' את היאור. את היאור כתיב, ואת אמרת על מימי מצרים על נהרותם על יאריהם ועל אגמיהם.

א"ל מימי מצרים גילוס הוה. ומתמן אתמליין כל אינון שאר אגמין ויאורין ומבועין וכל מימין דילהון. ועל דא, אהרן לא נטה למחאה אלא לגילוס בלחודו. ותא חזי דהכי הוא, דכתיב ולא יכלו מצרים לשנות מים מן היאור.

אמר רבי אבא, תא חזי, מיין תתאין מתפרשאן לכמה סטריין, (ג"א ומיין עלאי עאכ"ו וגו') (עלאין דהא) ומיין עלאין מתפנשי כבי כנישו מיא, דכתיב, (בראשית א) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד. וכתוב ולמקנה המים קרא ימים. האי קרא

ומזלות, זהו בית פנוס למים הרבים, שהוא נוטל כל המים ומשקה את הארץ, שהוא עולם תחתון, פיון שנוטל את המים, מפזר אותם ומחלק אותם לכל עבר, ומשם הוא משקה את כלם. ובזמן שדין שורה, העולם התחתון לא יונק מאותו רקיע, ויונק מצד השמאל, ואז נקרא (שעיה לד) חרב לה' מלאה דם. או לאותם שיזנקים ממנה אז ומשקים ממנה, שבאותו זמן הם יונק משני צדדים, היה מתחלק לשני חלקים, לכן ואדם, ואז שופך ליאר את החלק של מצרים, ומלקה למעלה ומלקה למטה, ולכן ישראל שותים מים והמצרים דם.

אם תאמר שזה היה משום הגעל ולא יותר - בא ראה, שותים את הדם ונכנס למעיהם ומתעלה ובוקע, עד שהיו ישראל מוכרים להם מים בממוז, ואז שותים מים, ומשום כך ראשית הלקאתם היתה דם.

רבי יצחק פתח פסוק זה, (תהלים קמה) ארוממך אלהי המלך ואברכה שמך לעולם ועד. בא ראה, דוד כנגד דרגתו אומר, שכתב אלהי שלי. משום שרצה להעלות שבוהו ולהכניס אותו לאור עליון להתערב זה בזה להיות הפל אחד, משום כך ארוממך אלהי המלך וגו'.

ששנינו, כל ימות דוד השתדל לתקן את הכסא ולהאיר פניה כדי שתגן עליו, ויאר תמיד האור התחתון באור העליון להיות הפל אחד. וכשבא שלמה, מצא העולם שלם, והלכנה התמלאה, ולא צריך לטרם עליה להאירה.

רקיעא דאית ביה שמשא וסיהרא כוכבייא ומזלי, דא איהו בי כנישות מיא רבא, דהוא נטיל כל מיין, ואשקי לארעא, דהיא עלמא תתאה, פיון, דנטלי מיא בדר לון, ופליג לון לכל עיבר, ומתמן אתשקיין פלא.

ובזמנא דדינא שריא, עלמא תתאה לא ינקא מן ההוא רקיעא, וינקא מסטר שמאלא, וכדין אקרי (ישעיה ל"ד) חרב לה' מלאה דם. ווי לאינון דינקין כדין מינה, ואתשקיין מינה, דבההוא זמנא ימא ינקא מתרין סטריין, הוה אתפלג לתרין חולקין, חוור וסומק. וכדין שדי ליאורא חולקא דמצרים, ואלקי לעילא ואלקי לתתא. ועל דא שתאן ישראל מיא. ומצראי דמא.

אי תימא בגין גיעולא הוה ולא יתיר. תא חזי, שתאן דמא ועאל למעיהו, ואסתלק ובקע, עד דהוו מזבנין לון ישראל מיא כממונא, וכדין שתאן מיא בגיני כף שירותא לאלקאה לון הוה דמא.

רבי יצחק פתח האי קרא, (תהלים קמ"ה) ארוממך אלהי המלך ואברכה שמך לעולם ועד. תא חזי, דוד לקביל דרגא דיליה קאמר, דכתיב אלהי דידי. בגין דבעא לסלקא שבחיה, ולאעלא ליה לנהורא עלאה, לאתערבא דא בדא, למהוי כלא חד. בגיני כף, ארוממך אלהי המלך וגו'.

דתנינן, כל יומי דדוד, אשתדל לאתקנא כורסיה, ולאנהרא אנפיה, בגין דיגין עליה ואיתנהיר תדיר נהורא תתאה (ד"ט ע"א) בנהורא עלאה, למהוי כלא חד. וכד אתא שלמה, אשפח עלמא שלים, וסיהרא דאתמליא, ולא אצטריך לאטרחא עלה לאנהרא. (ע"ב)

הא חזי, בשעתא דבעי קדשא בריה הוא למיסב נוקמין מעמין עובדי עבודה זרה, אתער שמאלא, ואתמלך סיהרא מההוא סטרא דמא. וכדין, נבעין מבויעין ונחלין דלתתא, פל אינון דלסטור שמאלא דמא. ועל דא, דינא דילהון דמא.

הא חזי, פד האי דמא אתער (נ"א כד דינא אתער על עלמא בגין שהוא דמא דמולין קדשא בריה הוא אתער) על עמא, ההוא דמא דקטולין איהו דיתער עלייהו עמא אחרא וקטיל לון. אבל (השתא) במצרים, לא בעא קדשא בריה הוא לאיתתא עלייהו עמא אחרא לאתער עלייהו דמא בגין דישראל הוו ביניהו, ולא יצטערו בגין דדיירין בארעא דילהון, אבל קדשא בריה הוא מחא לון בדמא, בנהרין דלהון, דלא הוו יכלין למשתי.

ובגין דשולטנותא דלהון, שלטא בההוא נהרא, פקיד קדשא בריה הוא לשולטנותא דלהון בקדמיתא, בגין דילקי דחלא דלהון בקדמיתא, בגין דנילוס חד דחלא דלהון הוה, וכן שאר דחלין דלהון נבעין דמא. הדא הוא דכתב והיה דם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים.

רבי חייא קם ליליא חד למלעי באורייתא, והוה עמיה ר' יוסי זוטא, דהוה רביא. פתח ר' חייא ואמר, (קהלת ט) לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך פי כבר רצה האלהים את מעשיך. מאי קא חמא שלמה דאמר האי קרא.

ארא שלמה כל מלוי בחכמה הוו, והאי דאמר לך אכול בשמחה לחמך, בשעתא דבר נש אזיל באורחוי דקודשא בריה הוא, קדשא בריה הוא מקרב ליה לגביה,

בא ראה, בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לקחת נקמות מעמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות, התעורר השמאל, והתמלאה הלכנה מאותו הצד דם. ואז נבעו מעינות ונחלים של מטה, כל אותם של צד שמאל בדם, ולכן הדין שלהם דם.

בא ראה, כשהדם הזה מתעורר (כשהדין מתעורר על העולם בגלל אותו דם של התרגוים, הקדוש ברוך הוא מתעורר) על העם, אותו דם של התרגוים הוא שיתעורר עליהם עם אחר והורג אותם, אבל ופעתו במצרים לא רצה הקדוש ברוך הוא להביא עליהם עם אחר לעורר עליהם דם, משום שישאל היו ביניהם ולא יצטערו משום שדרים בארצם, אבל הקדוש ברוך הוא הכה אותם בדם בנהרות שלהם, שלא היו יכולים לשתות.

ומשום שהשלטון שלהם שולט באותו נהר, צוה הקדוש ברוך הוא לשליט שלהם בראשונה, כדי שתלקה יראתם בראשונה, משום שהנילוס היה אחד מיראותיהם, וכן שאר היראות שלהם נבעו דם. זהו שכתוב והיה דם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים.

רבי חייא קם לילה אחד לעסק בתורה, והיה עמו רבי יוסי הקטן, שהיה תינוק. פתח רבי חייא ואמר, (קהלת ט) לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך פי כבר רצה האלהים את מעשיך. מה ראה שלמה המלך שאמר פסוק זה?

ארא שלמה, כל דבריו היו בחכמה, וזה שאמר לך אכול בשמחה לחמך. בשעה שאדם הולך בדרך הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא מקרב אותו אליו ונותן לו שלווה ומנוחה, ואז

הלחם והיין שאוכל ושותה בשמחת הלב, בגלל שהקדוש ברוך הוא מרצה במעשיו.

אמר לו אותו תינוק, אם כך, הרי אמרת שכל דברי שלמה היו בחכמה, איפה כאן החכמה? אמר לו, בני, בשל את בשולך ותראה את הפסוק הזה. אמר לו, בטרג בשלתי ידעתי. אמר לו, מנין לך?

אמר לו, קול אחד שמעתי מאבי שהיה אומר בפסוק הזה, ששלמה מזוהר את האדם לעטר את כנסת ישראל בשמחה, שהוא צד ימין, והוא רצון, והוא לחם שיתעטר בחדוה. ואחר כך יתעטר ביין, שהוא שמאל, כדי שתמצא באמונה של הכל חדוה שלמה, בימין ושמאל, וכאשר תהיה בין שניהם, ואז כל הברכות שורות בעולם. וכל זה כשמתרצה הקדוש ברוך הוא במעשי בני אדם. זהו שכתוב כי כבר רצה האלהים את מעשיך. בא רבי חייא ונשקו. אמר, חייך בני, דבר זה השארתי בשבילך, ועלשתי ידעתי שרוצה הקדוש ברוך הוא לעטר אותך בתורה.

עוד פתח רבי חייא ואמר, אמר אל אהרן קח מטף ונטה ידך על מימי מצרים. מה הטעם אהרן ולא משה? אלא, אמר הקדוש ברוך הוא, אהרן המים עומדים במקומו, והשמאל רוצה להשפיע מים משם. אהרן שפא מאותו צד יעזור אותו, וכששמאל לוקח אותם, הם חוזרים להיות דם.

בא ראה, הפתחון שבכל הדרגות הוא הבה בפתחה. אמר רבי שמעון, מהפתחון מתחיל הקדוש ברוך הוא, וידו מכה בכל אצבע ואצבע, וכשמגיע לדרגה העליונה שבכל הדרגות, הוא

ויהיב ליה שלוה ונייחא, פדין נהמא וחמרא דאכיל ושתי, בחדוה דלפא, בגין דקודשא בריה הוא אתרעי בעובדוי.

אמר ליה ההוא רביא, אי הכי, הא אמרת דכל מלוי דשלמה בחכמתא הוו, אן הוא חכמתא הכא. אמר ליה ברי תבשל בשולך, ותחמי האי קרא. אמר ליה עד לא בשילנא ידענא. אמר ליה מנא לך.

אמר ליה קלא חד שמענא מאבא, דהוה אמר בהאי קרא, דשלמה קא אזהר ליה לבר נש, לאעטרא לה לכנסת ישראל בשמחה, דאיהו סטרא דימינא, ואיהו נהמא, דיתעטר בחדוה. ולבתר, דיתעטר בחמרא, דאיהו שמאלא, בגין דתשתכח במהימנותא דכלא, חדוותא שלימתא, בימינא ושמאלא, וכד תהוי בין תרווייהו פדין כל ברפאן שראן בעלמא. וכל דא, פד אתרעי קדשא בריה הוא בעובדיהון דבני נשא, דקא הוא דכתיב פי כבר רצה האלהים את מעשיך. אתא ר' חייא ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה שבקנא בגינך, והשתא ידענא, דקודשא בריה הוא בעי לאעטרא לך באורייתא.

תו פתח ר' חייא ואמר, אמור אל אהרן קח מטף ונטה ידך על מימי מצרים. מאי טעמא אהרן ולא משה. אלא, אמר קדשא בריה הוא, אהרן מיין קיימין בדוכפתיה, ושמאלא בעי לנגדא מיין מתמן, אהרן דאתי מההוא סטרא יתער ליה, וכד שמאלא נקיט לון, אינון יתהדרון דמא.

הא חזי תתאה דכל דרגין מחא בקדמיתא. אמר רבי שמעון מתתאה שרא קדשא בריה הוא. ונדא דיליה, מחא בכל אצבעא ואצבעא. וכד מטא לדרגא עלאה דכל דרגין,

עושה את שלו ועובר בארץ מצרים והורג את הכל, ובגלל כך הרג את כל הבכורות בארץ מצרים, משום שהיא הדרגה העליונה ובכורת הכל.

ובא ראה, פרעה היה שלטון במים, (כראשונה ומהמתנתנה התחיל הקדוש ברוך הוא, וכאשר הגיע לדרגתם העליונה, שהיא הבכורה שבדרגות, הרג כל בכור בארץ מצרים, משום שהיא מדרגה עליונה ובכורתה של הכל. ובא ראה, פרעה היה בכור, ושלטון במים) שכתוב (יחזקאל כט) התנים הגדול הרבין בתוך יאריו. משום כך התהפך נהר לדם בתחלה. אחר כך הצפרדעים שהיו נוגפים בהם בקולות, רועים ומקרקרים בתוך מעיהם, (מקרקרים בתוך היאור) ויוצאים מתוך היאור ועולים ליבשה, ומרימים קולות לכל הצדדים, עד שהם נופלים כמו מתים בתוך הבית.

וסוד הדבר - כל אותם עשרה אותות שעשה הקדוש ברוך הוא, פלם היו מתוך היד החזקה, ואותה יד התחזקה על אותן דרגות פלם והשלטון שלהם כדי לבלבל את דעתם, ולא היו יודעים לעשות דבר. בא ראה, כל מדרגותיהם, פנין שיוצאים לעשות דבר, שהכל רואים שלא יכולים ואחר כך לעשות דבר. אימתי? פאשר (בגלל אותה) יד חזקה (שורה) ששרתה עליהם. ושכתוב ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתך.

רבי שמעון פתח ואמר, (ירמיה לא) קול ברמה נשמע גהי בכי תמרורים רחל מבכה על בגינה וגו'. בא ראה, הפסוק הזה פרושהו בכמה מקומות. ופסוק זה קשה, רחל מבכה על בגינה - בני רחל היו יוסף ובנימין ולא יותר, ולא ראה ובלם ששה שבטים היו לה, למה בכתה רחל ולא לאה?

עבד איהו דיליה, ועבר בארעא דמצרים, וקטל כלא. ובגיני כך קטל כל בוכרין בארעא דמצרים, בגין דאיהו דרגא עלאה ובוכרא דכלא.

ותא חזי, פרעה היה שולטניה במיא, (נ"א בכדמימא ומתתאה שרא קדשא ברוך הוא וכד מטא לדרגא עלאה דילחון דאיהו בוכרא דכל דרגין דילחון קטל כל בוכרא בארעא דמצרים בגין שהוא דרגא עלאה ובוכרא דכולא ותא חזי פרעה היה בוכרא ושולטניה במיא) דכתוב, (יחזקאל כ"ט) התנים הגדול הרבין בתוך יאריו, בגין כך אתהפך נהריה בדמא בקדמיתא. לבתר צפרדעים דמשמטי לון בקלין טסירין מקרקרין בגו מעייהו, (נ"א מקרקרין בגו יאורא) ונפקי מגו יאורא, וסלקי ביבשתא וראמין קלין בכל סטרין, עד דאינון נפלין פמתין בגו ביתא.

ורוא דמלה, כל אינון עשר אתין דעבד קדשא ברוך הוא, פלהו הו מגו ידא תקיפא, והוא ידא אתתקף על אינון דרגין (דף כ"ט ע"ב) פולהו שלטנותא דלהון, בגין לבלבלא דעתייהו, ולא הו ידעי למעבד מידי. תא חזי, כל אינון דרגין דלהון, פנין דנפקי למעבד מידי, דאתחזי לכלא לא יכלין לבתר) למעבד מידי. אימתי כד (נ"א בגין שהוא) ידא תקיפא (כ"א שריא) דשריא עלייהו. (דכתוב), (שמות ז') ושרץ היאור צפרדעים ועלו ובאו בביתך.

רבי שמעון פתח ואמר, (ירמיה לא) קול ברמה נשמע גהי בכי תמרורים רחל מבכה על בגינה וגו'. תא חזי, האי קרא אוקמוה בכמה אתרי. והאי קרא קשיא, רחל מבכה על בגינה, בנהא רחל יוסף ובנימין הו ולא יתיר, ולא ראה (בולחא) שית שבטין הו דיליה, אמאי בכת רחל ולא לאה.

יותר, ולא ראה ובלם ששה שבטים היו לה, למה בכתה רחל ולא לאה?

אָרָא הָכִי אָמְרוּ כְּתִיב, (בראשית כ"ט) וְעֵינַי לְאֵה רַפּוֹת. אָמְאֵי רַפּוֹת. בְּגִין דְּכָל יוֹמָא נַפְקַת לְפָרְשַׁת אֲרַחֲיָן, וְשָׁאֲלַת עַל עֲשׂוֹ, וְהוּוּ אֲמַרִין לָהּ עוֹבְדוֹי דְּהֵוּא רָשָׁע, וְדַחֲלִית לְמַנְפַל בְּגוֹ עַדְבֵיהּ, וְהוֹת בְּכַת כָּל יוֹמָא, עַד דְּאֲתַרְפְּכוּ עֵינְהָ.

וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, אַנְתְּ בְּכַת בְּגִין הֵוּא צַדִיקָא, דְּלֹא תְהוּי בְּעַדְבֵיהּ דְּהֵוּא רָשָׁע. חֲזִיךְ, אַחְתָּךְ תְּקוּם בְּפָרְשַׁת אֲרַחֲיָן, וְתַבְכִי עַל גְּלוּתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל, וְאַתְּ תְּקוּם לְגוֹ וְלֹא תַבְכִי עַל עֲלִייהּ וְרַחֵל אִיהִי בְּכַת עַל גְּלוּתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל. אַבְרָם הָאֵי קָרָא, אִיהוּ עַל מַה דְּאֲמַרִין. אַבְל רָזָא דְמַלְהָ, דְרַחֵל וְלֹאָה תְרִי עַלְמִין נִינְהוּ. חַד עַלְמָא דְאֲתַפְסִיא, וְחַד עַלְמָא דְאֲתַגְלִיא. וְעַל דָּא, דָּא אֲתַקְבַּרְת וְאֲתַחֲפִיאַת לְגוֹ בְּמַעְרְתָא וְאֲתַפְסִיאַת. וְדָא קִיַּמָּא בְּפָרְשַׁת אֲרַחֲיָן בְּאֲתַגְלִיא. וְכֹלָא כְּגוּוֹנָא עַלְאָה. וּבְגִין כִּף לָא אַעִיל לָהּ יַעֲקֹב בְּמַעְרְתָא, וְלֹא בְּאֲתַר אַחְרָא,

דְּהָא פְתִיב (בראשית מ"ח) בְּעוֹד כְּבַרְת אֲרַךְ לְבוֹא אֶפְרַתָּה, וְלֹא אַעִיל לָהּ לְמַתָּא. בְּגִין דְּהוּוּ יַדַע דְּאֲתַרְהָ הוּוּ בְּאֲתַרְהָ דְאֲתַגְלִיא. הָא חֲזִי, כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל הָכִי אֲקַרִי, רַחֵל. כְּמָה דְּאֲתַר אָמַר, (ישעיה נ"ב) וְכָרַחֵל לְפָנֵי גּוֹזְזִיָּה נְאֻלְמָה. אָמְאֵי נְאֻלְמָה. דְּכַד שְׁלִטִין שָׂאֵר עַמִּין, קָלָא אֲתַפְסִק מִינְהָ, וְהִיא אֲתַאֲלַמַת. וְדָא הוּא דְכְתִיב, קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי כְּכִי תַמְרוֹרִים. קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע דָּא יְרוּשְׁלַיִם לְעִילָא. רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ, כָּל זְמַנָּא דִישְׂרָאֵל אֵינּוּן בְּגְלוּתָא, אִיהִי מְבַכָּה עַל לֵיהּ דְּאִיהִי אִימָא דְלַהוֹן. מְאָנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהָ. מְאֵי טַעְמָא. כִּי אֵינּוּ. כִּי אֵינּוּ מִיבְעֵי לֵיהּ. אֶלָּא, בְּגִין דְּבַעֲלָה דְאִיהוּ קוֹל, אֶסְתַּלַּק מִינְהָ, וְלֹא אֲתַחֲבַר בְּהֵדָה.

כִּי אֵינּוּ הִיא צְרִיךְ (לכתב)! אֶלָּא מִשּׁוּם שְׂבַעֲלָה הוּא קוֹל, הֶסְתַּלַּק מִמֶּנָּה וְלֹא תַחֲבַר עִמָּה. בְּכַתוֹב קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי כְּכִי תַמְרוֹרִים. קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע - זוֹ יְרוּשְׁלַיִם לְמַעְלָה. רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ - כָּל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל הִם בְּגְלוּתָא, הִיא מְבַכָּה עַל לֵיהּ שְׂהִיא הָאֵם שְׁלֵהֶם. מְאָנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהָ, מַה הַטֵּעַם? כִּי אֵינּוּ.

וְהוּוּ שְׂבַעֲלָה הוּא קוֹל, הֶסְתַּלַּק מִמֶּנָּה וְלֹא תַחֲבַר עִמָּה. בְּכַתוֹב קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי כְּכִי תַמְרוֹרִים. קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע - זוֹ יְרוּשְׁלַיִם לְמַעְלָה. רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ - כָּל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל הִם בְּגְלוּתָא, הִיא מְבַכָּה עַל לֵיהּ שְׂהִיא הָאֵם שְׁלֵהֶם. מְאָנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהָ, מַה הַטֵּעַם? כִּי אֵינּוּ.

וְהוּוּ שְׂבַעֲלָה הוּא קוֹל, הֶסְתַּלַּק מִמֶּנָּה וְלֹא תַחֲבַר עִמָּה. בְּכַתוֹב קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי כְּכִי תַמְרוֹרִים. קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע - זוֹ יְרוּשְׁלַיִם לְמַעְלָה. רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ - כָּל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל הִם בְּגְלוּתָא, הִיא מְבַכָּה עַל לֵיהּ שְׂהִיא הָאֵם שְׁלֵהֶם. מְאָנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהָ, מַה הַטֵּעַם? כִּי אֵינּוּ.

וְהוּוּ שְׂבַעֲלָה הוּא קוֹל, הֶסְתַּלַּק מִמֶּנָּה וְלֹא תַחֲבַר עִמָּה. בְּכַתוֹב קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי כְּכִי תַמְרוֹרִים. קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע - זוֹ יְרוּשְׁלַיִם לְמַעְלָה. רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ - כָּל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל הִם בְּגְלוּתָא, הִיא מְבַכָּה עַל לֵיהּ שְׂהִיא הָאֵם שְׁלֵהֶם. מְאָנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהָ, מַה הַטֵּעַם? כִּי אֵינּוּ.

וְהוּוּ שְׂבַעֲלָה הוּא קוֹל, הֶסְתַּלַּק מִמֶּנָּה וְלֹא תַחֲבַר עִמָּה. בְּכַתוֹב קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי כְּכִי תַמְרוֹרִים. קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע - זוֹ יְרוּשְׁלַיִם לְמַעְלָה. רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ - כָּל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל הִם בְּגְלוּתָא, הִיא מְבַכָּה עַל לֵיהּ שְׂהִיא הָאֵם שְׁלֵהֶם. מְאָנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהָ, מַה הַטֵּעַם? כִּי אֵינּוּ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

